

Donald Henderson, ένας ασήμαντος θάνατος και 74 εκατομμύρια ζωές – Από το facebook του συνάδελφου Γιάννη Γιαννόπουλου

Το συνάδελφο **Γιάννη Γιαννόπουλο** από τον Αμπελώνα Λάρισας που υπηρέτησε στον Τύρναβο, τον Αμπελώνα, τη Λάρισα και την Περιφερειακή Διεύθυνση Κεντρικής Ελλάδας, τον γνωρίζετε οι περισσότεροι, αφού μάλιστα τον εμπιστεύεστε επί σειρά ετών με την εκλογή του στο Δ.Σ. τόσο του **ΣΥΓΙΛΤΕ** όσο και της **ΙΟΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ**. Ο εκλεκτός συνάδελφος αποτέλεσε έναν από τους ηρωικούς «300» της Ιονικής, που παρέμειναν προσηλωμένοι στο Σύλλογό μας ακόμα και στις πιο δύσκολες περιόδους και συνεχίζει μέχρι σήμερα να αγωνίζεται με συνέπεια και ευθύνη για τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των Ιονικάριων.

Εκτός όμως από τη συνεπή του στάση, πρόκειται για μία πολύ ενδιαφέρουσα προσωπικότητα, με κοινωνικές ευαισθησίες και δράση σε διάφορους τοπικούς φορείς της ιδιαίτερης πατρίδας του, με ιδιαίτερη ενασχόληση με την τοπική αυτοδιοίκηση όπου διετέλεσε αντιδήμαρχο, αλλά και με το Σύλλογο Αιμοδοτών «Ελπίδα».

Η ευαισθησία του Γιάννη για το συνάνθρωπο όμως γίνεται εμφανής και από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τα θέματα τα οποία αναδεικνύει. Σε πρόσφατη ανάρτησή του στο facebook, ο συνάδελφος μας παρουσίασε έναν άνθρωπο που επηρέασε τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Ο Donald Henderson ήταν επικεφαλής ενός

παγκοσμίου προγράμματος του Π.Ο.Υ., το οποίο οδήγησε στην εξάλειψη της θανατηφόρας ασθένειας της ευλογιάς, που ταλαιπωρούσε για αιώνες το ανθρώπινο είδος. Και όμως, όπως πολύ σωστά σημειώνεται στο άρθρο, ο θάνατός του το 2016 πέρασε στα ψιλά γράμματα, σε αντίθεση με τους θανάτους διάσημων περσόνων της σόουμπιζ που έγιναν αντικείμενο μαζικού θρήνου παγκοσμίως.

Από ό,τι φαίνεται, το έργο ζωής και ο αποχαιρετισμός ενός ανθρώπου που συνέβαλε αποφασιστικά στη διάσωση εκατομμυρίων ζωών, προφανώς θεωρούνται αντιεμπορικά και ήσσονος σημασίας και συνεπώς δεν έχουν θέση στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και τους τίτλους ειδήσεων...

Donald Henderson, ένας ασήμαντος θάνατος και 74 εκατομμύρια ζωές

Η χρονιά-δρεπάνι 2016 ήταν ίσως η χρονιά που περισσότερο από κάθε άλλη είδε τα social media να γεμίζουν από κλαψουρίσματα και νοσταλγίες για μια σειρά από διάσημα ονόματα που «έφυγαν».

Και φυσικά δεν υπάρχει τίποτα το κακό σε αυτό. Δεν υπάρχει τίποτα το κακό στο να αναπολείς τα τραγούδια του George Michael ή του Prince αλλά είναι απολύτως προβληματικό και ενδεικτικό των αξιών μας το ότι η κλάψα περιορίζεται σε ανθρώπους της εμπορικής λαϊκής διασκέδασης (ξέρω ότι δε θα

αρέσει αυτός ο χαρακτηρισμός) και ούτε καν σε καλλιτέχνες, πολύ δε περισσότερο δε θα περιλάβει εκείνους που προσέφεραν πραγματικά στην ανθρωπότητα.

Το όνομά του ήταν Donald Henderson και γεννήθηκε το 1928 στο Λέικγουντ, στο Οχάιο. Πέθανε στις 19 Αυγούστου 2016 σε ηλικία 87 ετών στη Βαλτιμόρη. Προφανώς κανείς δεν τον έχει ακούσει, δεν ξέρει καν για το έργο του και φυσικά ούτε συζήτηση για το θάνατό του.

Στη δεκαετία 1967-77 ήταν επικεφαλής μιας μικρής ομάδας του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας με την ονομασία Μονάδα Εκρίζωσης της Ευλογιάς (Smallpox Eradication Unit) και τη χρηματοδότηση της USAID.

Την εποχή εκείνη περίπου 2 εκατομμύρια άνθρωποι πέθαιναν κάθε χρόνο από τη νόσο αυτή, κυρίως στη Βραζιλία και σε χώρες της Αφρικής. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) βρέθηκε στην ευτυχή θέση να ανακοινώσει ότι από το 1979 δε σημειωνόταν πλέον κανένας θάνατος παγκοσμίως και η ευλογιά είχε εξαφανιστεί από προσώπου γης.

Αυτό είχε συμβεί λόγω της επιτυχημένης στρατηγικής της ομάδας αυτής. Είχε αποδειχτεί ότι ένα επιτυχημένο πρόγραμμα εμβολιασμών δεν ήταν αρκετό για να κερδηθεί η μάχη. Η επιτυχία ήρθε με την εγκατάσταση μηχανισμών «Παρακολούθησης και περιορισμού» (surveillance–containment) χάρη στους οποίους καταγραφόταν ταχύτατα όλα τα νέα κρούσματα και εμβολιαζόταν τάχιστα όλοι οι συγγενείς και κοντινοί κάτοικοι στη γύρω περιοχή. Η προσπάθεια ήταν γιγάντια, πήραν μέρος 73 χώρες και το τελευταίο κρούσμα αναφέρθηκε στη Σομαλία στις 26 Οκτωβρίου 1977.

Η ευλογιά ήταν η πρώτη νόσος από εκείνες που ταλαιπωρούν το ανθρώπινο είδος επί αιώνες η οποία εξαλείφθηκε. Η επιτυχία αυτή οδήγησε στην εκπόνηση παρόμοιων προγραμμάτων που έχουν φέρει στο όριο της εξάλειψης την πολιομυελίτιδα και άλλες ασθένειες, και σε μεγάλο βαθμό η επιτυχία αυτή οφείλεται στον Henderson.

Τιμήθηκε με πολλά διεθνή βραβεία και ακαδημαϊκές θέσεις συμπεριλαμβανομένου του Albert Schweitzer International Prize for Medicine, Health for All Medal of the World Health Organization και του US Presidential Medal of Freedom.

Κανένα Nobel δε δόθηκε γι' αυτό το επίτευγμα, τα Nobel πήγαν

σε τρεις προέδρους των ΗΠΑ, κανένα δάκρυ δε χύθηκε, όλη η κλάψα πήγε στον Johan Cruyff και τον David Bowie. Τυχαίο που σε όλους τους απολογισμούς των σημαντικών θανάτων για το 2016 έχει μόνο τραγουδιστές, ηθοποιούς και δευτεροκλασάτους συγγραφείς;

Ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού δυσκολεύεται να βρει την Αγγλία και τη Γαλλία στο χάρτη και αμφιβάλλω αν ξέρει με ποιους πολέμησε ο Λεωνίδας στις θερμοπύλες. Ξέρει όμως πολύ καλά τα latest hits. Είναι δυνατόν να έχει κανείς την απαίτηση να ξέρει τι είναι ο ΠΟΥ, τι η ευλογία και από τι αιτίες θανάτου έχουμε γλυτώσει την τελευταία δεκαετία;

Από το 1979 που αναφέρθηκε ο τελευταίος θάνατος από ευλογία, έχουν περάσει 37 χρόνια και έχουν σωθεί 74 εκατομμύρια ζωές. Τόσοι πέθαναν και στους δυο παγκόσμιους πολέμους μαζί.

Δε χρειάζονται δάκρυα για τον Henderson. Δεν τα έχει ανάγκη, σε αντίθεση με τα δημοφιλή λαϊκά είδωλα.

Του Κωνσταντίνου Ν. Φουντουλάκη

**Ο Κωνσταντίνος Ν. Φουντουλάκης είναι αναπληρωτής καθηγητής Ψυχιατρικής ΑΠΘ*

Πηγή : dinfo.gr